

ΘΥΜΙΑΜΑ

«Θυμιάμά Σοι προσφέρομεν, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς»

Ἑβδομαδιαῖο περιοδικό • Ἀριθμ. φύλ. 42

11 Μαρτίου 2018

Συντάκτης: Ἐπίσκοπος Ἱερεμίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ

ΓΕΝΕΣΗ (β)

Ἡ πώση τοῦ ἀνθρώπου (κ. 3)

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

1. Τά κηρύγματά μας, ἀδελφοί χριστιανοί, ἀναφέρονται στά βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Μελετοῦμε μέ σύντομο τρόπο τό πρῶτο βιβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τήν Γένεση. Στό προηγούμενο κήρυγμά μας εἶπαμε γιά τήν δημιουργία τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι τό ἀνώτερο ἀπό ὅλα τά δημιουργήματα (Γεν. κ. 1-2). Καί ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου εἶπαμε εἶναι τό ὅτι πλάστηκε κατὰ τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, ἔγινε γιά τόν Θεό, γιά νά ἐνωθεῖ μαζί Του καί νά ἀπολαμβάνει αἰώνια τήν δόξα Του. Εἶπαμε ὅμως ὅτι ἔπρεπε νά περάσει ἀπό μία ἄσκηση γιά νά πετύχει τόν ὑψηλό του αὐτό σκοπό, γιά τόν ὁποῖο δημιουργήθηκε. Καί ἡ ἄσκησή του ἦταν τό νά εἶναι σέ συνεχῆ ὑπακοή πρὸς τόν Θεό, πρὸς τήν ἐντολή Του, τό νά μή φάγει ἀπό τό ἀπηγορευμένο δένδρο, μέ τήν ἀπειλή ὅτι θά ἀποθάνει, ἂν παραβεῖ τήν ἐντολή αὐτή (Γεν. 2,17).

2. Δυστυχῶς ὅμως, λέγουμε στό σημερινό μας κήρυγμα, ὁ ἄνθρωπος παρέβηκε τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ καί ἔφαγε τόν ἀπηγορευμένο καρπό. Τήν ἁμαρτία αὐτή τήν λέμε «πώση» τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πώση του αὐτή ἔγινε μέ πολλή πονηριά ἀπό τόν Διάβολο. Ἀκοῦστε πῶς: Ὁ ἄνθρωπος, εἶπαμε, ἦταν ἀπό τήν ἀρχή πλασμένος γιά τήν θέωση, τό νά ἐνωθεῖ, δηλαδή, μέ τόν Θεό. Καί αὐτό ἦταν ἡ μεγάλη του ἐπιθυμία, ἀφοῦ πλάστηκε γι' αὐτό. Ἔτσι, λοιπόν, ὁ Διάβολος, «πατώντας» στήν ἐπιθυμία αὐτή τοῦ ἀνθρώπου γιά τήν θέωση, τόν πλησίασε καί τοῦ πρότεινε ὅτι γιά νά πετύχει αὐτό πού ἐπιθυμεῖ, πρέπει νά φάγει ἀπό τό δένδρο, πού τοῦ εἶπε ὁ Θεός νά μή φάγει. Δηλαδή ὁ Διάβολος συμβούλευσε τήν ἀνυπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά «πάτησε πολύ γερά», πού λέμε, γιά νά πετύχει αὐτό πού ἤθελε. «Πάτησε» στήν ἐπιθυμία του γιά τήν θέωση.

Τό κακό ἔγινε. Οἱ πρωτόπλαστοι, ὁ Ἄδὰμ καί ἡ Εὐά, παρέβηκαν τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ καί χάλασε ἡ ὁμορφῆ ἀρμονική σχέση πού εἶχαν καί μέ τόν Θεό καί μεταξύ τους καί μέ τήν γύρω φύση. Πρὸς τόν Θεό νοιώθουν τώρα οἱ πρωτόπλαστοι φόβο καί δέν θέλουν τήν παρουσία Του. Θέλουν νά κρυβοῦν ἀπ' Αὐτόν. Μεταξύ τους νοιώθουν «γυμνοί» καί ἐντρέπονται, γιατί, μέ τήν ἁμαρτία τους, ἔχασαν τό ἔνδυμα τῆς ἀθωότητος. Ἀλλά καί τό ἄλλο: Ἐνῶ τά δύο φύλα, ὁ ἄνδρας καί ἡ γυναίκα, πλάστηκαν γιά νά εἶναι ἴσα, τώρα διαταράχθηκε αὐτή ἡ ἰσοτιμία τῶν δύο φύλων. Γιατί ἡ γυναίκα Εὐά ὑπέταξε τόν ἄνδρα Ἄδὰμ καί τόν ἔπεισε νά φάγει τόν ἀπηγορευμένο καρπό. Καί αὐτή ἡ φύση, τέλος, ἐναντιώθηκε πρὸς τοὺς ἁμαρτήσαντες πρωτοπλάστους. Ἡ γῆ θά παράγει τώρα «ἀκάνθας καί τριβόλους», γιά νά παρεμποδίζουν τόν ἄνθρωπο. Καί τοὺς καρπούς τῆς ἡ γῆ γιά τήν διατροφή τοῦ ἀνθρώπου θά τοὺς δίνει στό ἐξῆς μέ τήν σκληρή καί ἐπίπονη ἐργασία του. Αὐτό λέγεται «φυσικό κακό». Ἀλλά τό χειρότερο ἀπ' ὅλα τά κακά πού ἦλθαν ἀπό τήν πώση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αὐτό πού εἶπαμε στήν ἀρχή: Ὅτι χάλασε ἡ ἀγαπητική σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό. Καί στήν κατάσταση πού βρέθηκε τώρα ὁ ἄνθρωπος μέ τήν ἁμαρτία του, δέν μπορεῖ νά ἔχει τήν πρώτη κοινωνία μέ τόν Θεό. Γι' αὐτό καί ἐκδιώχθηκε ἀπό τόν Παράδεισο, πού ἦταν ὁ τόπος τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ (κεφ. 3). Ἡ δυστυχία τοῦ ἀνθρώπου τώρα εἶναι μεγάλη. Καί θά ἦταν ἀπαρηγόρητος ὁ ἄνθρωπος στόν πόνο του καί τήν δυστυχία του, ἂν ὁ Θεός, ἀπό ἀγάπη πάλι πρὸς αὐτόν, δέν τοῦ ἔδινε μία χαρωπή ἐλπίδα. Ἡ ἐλπίδα αὐτή ἦταν ὅτι θά ἔλθει ΚΑΠΟΙΟΙΟΣ, πού θά γεννηθεῖ μόνο ἀπό τήν γυναίκα καί θά συντρίψει τό κεφάλι τοῦ Διαβόλου, τοῦ ἀρχέκακου αὐτοῦ φιδιοῦ, πού παραπλάνησε τόν ἄνθρωπο· ἀλλά καί ὁ Διάβολος θά προλάβει καί θά κτυπήσει τήν

πτέρνα Αυτόου του θείου Προσώπου (3,15). Ο λόγος αυτός του Θεού προς τον πεπρωκότα άνθρωπο, χριστιανοί μου, είναι Ευαγγέλιο, πριν από τα τέσσερα Ευαγγέλια, που γνωρίζουμε. Είναι «Πρωτο-Ευαγγέλιο»! Είναι ένα παράθυρο απ' όπου ξμπαινε φώς και φώτιζε και χαροποιούσε την δυστυχισμένη για την άμαρτία της ανθρωπότητα. Ο λόγος αυτός του Θεού είναι προφητεία, η πρώτη προφητεία, για τον έρχομό του Λυτρωτού μας Μεσσία. Αυτός ο Λυτρωτής είναι ο Υιός του Θεού, που σαρκώθηκε παρθενικά στην Παναγία, την Παρθένο Μαρία· είναι ο Ίησους Χριστός! Μέ όλο Του τό έργο που έκανε ο Ίησους Χριστός για μās, άνορθωθήκαμε από την πώση μας και σωθήκαμε. Άλλά και ο Διάβολος, έβαλε τά όργανά του και κτύπησαν την «πτέρνα» του Ίησού Χριστού, δηλαδή, τον σταύρωσαν και τον θανάτωσαν. «Πτέρνα» είναι η ανθρώπινη φύση του Ίησού Χριστού.

3. Καί τώρα, άδελφοί χριστιανοί, αρχίζει η ζωή του ανθρώπου έξω από τον παράδεισο. Είναι μία ζωή γεμάτη πόνους και πολλές ταλαιπωρίες. Καί όλες αυτές οι ταλαιπωρίες του είναι αποτέλεσμα του άμαρτήματός του, του «προπατορικού» του άμαρτήματος, όπως λέγεται. Τό άμάρτημα αυτό είναι ότι ο άνθρωπος θέλησε να γίνει θεός χωρίς τον Θεό!... Άλλά τό άμάρτημα αυτό τό συνέχιζε ο άνθρωπος στην ζωή του και γινόταν άκόμη χειρότερος. Ο Θεός όμως, άγαπητοί μου, από άγάπη στον άνθρωπο, και από αυτά τά άμαρτήματά του άκόμη, κατεργαζόταν την σωτηρία του. Ο Θεός εργαζόταν για να έλθει η σωτήρια εκείνη έποχή, κατά την όποία θά έστελνε ΕΚΕΙΝΟΝ, τον Μεσσία, τον Υιό Του, για να συντρίψει τό κεφάλι του φιδιού, που παραπλάνησε τον άνθρωπο και άμάρτησε. Άλλά για να γεννηθεί ο Μεσσίας, για να σαρκωθεί, δηλαδή, ο Υιός του Θεού, έπρεπε να γεννηθεί η Γυναίκα εκείνη, η Όποία θά γίνει η Μητέρα του Λυτρωτού. Καί όλη η Παλαιά Διαθήκη εργαζεται στο να γεννηθεί η Παναγία, η Μητέρα του Κυρίου μας Ίησού Χριστού.

Πραγματικά, χριστιανοί μου! Μετά την πώση του ανθρώπου, άς φανταστούμε τον Θεό από την μία μεριά να έχει τό κηπάριό Του και να καλλιεργεί σ' αυτό τά άνθη Του· και από την άλλη μεριά άς φανταστούμε τον Διάβολο να βρωμίζει τον σταύλο του. Όσο περνούσαν τά χρόνια, τό περιβόλι του Θεού έδινε όλο και ώραιότερα άνθη, αλλά και ο σταύλος του Διαβόλου βρωμίζε όλο και περισσότερο. Μετά την πώση του ανθρώπου παρατηρούμε δύο γραμμές, δύο γενεές ανθρώπων: Τήν καλή γενεά και την κακή γενεά. Καί όσο περνούσαν τά χρόνια, η καλή γενεά γινόταν όλο και πιο καλή, αλλά και η κακή γενεά γινόταν όλο και πιο κακή. Ήλθε δέ έποχή που τό περιβόλι του Θεού έδωσε τό πιο καλό άνθος, καλύτερο δέν γινόταν· γεννήθηκε η Παναγία! Άλλά και ο σταύλος του Διαβόλου έδωσε την πιο άπαισία άμαρτία, χειρότερη δέν γινόταν. Είναι όπως την λέει τό α΄ κεφ. της προς Ρωμαίους έπιστολής (βλ. στίχ. 23-32). Τότε, σ' αυτήν την έποχή, γεννήθηκε ο Μεσσίας, ο Χριστός, ο Λυτρωτής της ανθρωπότητας.

4. Άλλά δέν σās είπα, χριστιανοί μου, για τον Διάβολο. Πρέπει να ξέρετε ότι δέν έκανε ο Θεός τον Διάβολο. Έγινε μόνο του τέτοιος. Ο Θεός τον έκανε άγγελο και μάλιστα τον έκανε έωσφόρο, δηλαδή, αρχηγό άγγελο. Άλλά πως κατήντησε και έγινε διάβολος από άγγελος; Από φθόνο και από έγωισμό!... Διάβασα κάποτε σε ένα βαθύ θεολογικό βιβλίο – αλλά δέν θυμάμαι τώρα σε ποίο – μία έρμηνεία για την πώση του Διαβόλου και θέλω να σās την πώ. Ο Διάβολος, είπαμε, ήταν πρώτα άγγελος, αρχηγός άγγελος, έωσφόρος. Καί, λοιπόν, πνεύμα καθάρo που ήταν τότε, είδε προφητικά αυτό που θά γινόταν μετά από χρόνια. Είδε άνθρωπο πάνω από αυτόν και λαμπρότερο από αυτόν και τον φθόνησε. Καί άμέσως, για την υπερηφάνειά του και τον φθόνο του, έπεσε από την ύψηλή του θέση και έχασε την δόξα του και έγινε Διάβολος. Ρωτάτε τώρα να μάθετε ποιόν άνθρωπο είδε ο έωσφόρος προφητικά άνώτερο και ύψηλότερο απ' αυτόν και τον έφθόνησε; Είδε την ΠΑΝΑΓΙΑ, πάνω από όλα τά τάγματα των Άγγέλων! Γιατί η Παναγία είναι «*Τιμιωτέρα των Χερουβίμ και ένδοξότερα άσυγκρίτως των Σεραφίμ*»! Όστε, κατά την έρμηνεία αυτή, ο Έωσφόρος φθόνησε την Παναγία μας και γι' αυτό έγινε Διάβολος. Γι' αυτό και έμεις θά πολεμούμε τον Διάβολο και όλα τά τεχνάσματά του με την προσευχή μας στην Παναγία μας. Καί μόνο «Παναγία μου, Παναγία μου» όταν άκούει ο Διάβολος ταρασσεται και καίεται και αυτός και όλα τά τάγματά του.

Μέ πολλές εύχές, † Ο Μητροπολίτης Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ίερεμίας